

Med venlighed og forståelse

Hundrede meter fra Skejby Sygehus fik jeg i februar 2013 et uventet blik for, hvad venlighed betyder. Denne meget tidlige, kolde søndagsvintermorgen var jeg på vej fra mit hjem i Aalborg til sygehuset i Skejby. Jeg havde kørt så hurtigt, det efter reglerne lod sig gøre, for det ene af mine ganske nye, små børnebørn var blevet indlagt på intensivt.

Jeg var omkring hundrede meter fra sygehuset. Der var ikke andre biler på vejen. Ej heller øjnede jeg et eneste menneske, der for tidligt havde vovet sig ud efter morgenbrød eller med en trængende hund.

Ganske langsomt kørte jeg, mens jeg tog min telefon for at spørge min datter, hvor de var.

Mens jeg fik beskeden, kom en bil kørende langsomt i mod mig, for derefter at vende rundt og med blå blink og lyd køre op bag mig.

Jeg havde hurtigt fået stedet at vide og lagt min telefon.

Men jeg vidste jo godt, at det var skidt. At jeg havde gjort noget forkert.

For som enhver ved, og således også jeg, må man ikke køre bil og tale i telefon på samme tid.

Heller ikke, selv om det er nok så vigtigt, nok så hurtigt overstået eller med sneglefart. Sådan er loven. Og den lov må man overholde. Sådan er det. Og sådan skal det være.

Derfor steg jeg ud af min bil med hænderne oppe, endnu før den unge betjent havde åbnet sin dør.

Jeg nåede også at forklare ham, at jeg godt vidste, det var galt, og at jeg altså ikke plejer at tale i telefon og køre bil på samme tid.

Mødet med den unge betjent

Den unge betjent fik også set mit kørekort og hørt min forklaring.

En forklaring, der ikke retfærdiggjorde min handling, men som ikke desto mindre var sand.

En forklaring, som handlede om, at jeg skulle skynde mig ind til den lille familie, at mit lille

barnebarn havde det meget dårligt, og at jeg derfor var meget ked af det. At jeg også var rigtig ked af det med telefonen, og jeg på æresord aldrig ville gøre det igen.

Hvor venligheden kommer ind i billedet denne tidlige søndagsmorgen med mig, der stod der udenfor min bil sammen med den unge betjent med notesblok og det hele, og som var i sin gode ret og pligt til at stoppe mig og påtale min brøde?

Åh jo, ser du. Den unge betjent endte med at give mig et varmt knus og ønske alt det bedste for mit lille barnebarn.

Hvad den anden betjent i bilen tænkte, da den unge satte sig ind ved siden af ham i bilen, ved jeg ikke. Men han så ud til at forstå.

For mig var det i sandhed en oplevelse, jeg aldrig glemmer.

At blive mødt med sådan en venlighed og forståelse, var noget særligt.

Var han svag, den unge mand? Var han en dårlig betjent, der bare lod sig røre af min situation? En betjent, der lod sig rive med af et gammelt, kendt kvindekneb, der handler om, at manden bliver blød, når kvinden tuder? Eller græder krokodilletårer?

Jeg ved ikke, hvad du, der læser denne klumme, mener herom.

Men jeg ved, at jeg aldrig vil glemme ham.

Aldrig vil jeg glemme hans venlighed og menneskelighed.

Altid vil jeg huske den unge betjent som et stærkt menneske og en dygtig betjent.

Og aldrig nogensinde har jeg talt i telefon eller vil jeg tale i telefon, når jeg kører i bil.

Heller ikke, selv om det er med sneglefart, og samtalen er nok så kort.

Når vi mødes af venlighed

Men hvorfor er det egentligt, at sådan en venlighed gjorde så meget ved mig? Og hvorfor er det, at venlighed i det hele taget i den grad vækker opmærksomhed, når vi møder den?

Som når kassemedarbejderen i supermarkedet tilbyder at holde en skrigende baby, mens moderen betaler.

Som når mennesker spontant iler til og hjælper en mand, der er faldet om på gaden og sikrer sig, at han er klar til at gå videre.

Som når en kvinde finder nogle nøgler på parkeringspladsen ved Føtex, og hendes mand går rundt for at undersøge, hvilken bil, de kunne høre til.

For derefter at aflevere nøglerne i butikken med besked om, at de tilhører ejeren af den hvide bil. Sådan at denne, som i øvrigt viste sig at være min mand, kunne få sine tabte nøgler tilbage i god behold.

Jamen, jeg tror, at vi overvældes af den venlighed, fordi vi måske somme tider har så travlt, at vi ikke ser hinanden. At vi nogle gange kan komme til at færdes i det offentlige rum med indadvendte øjne.

Men jeg tror også, at vi er ved at få en form for opmærksomhedsvækkelse, som i højere grad får os til at se hinanden og til at udvise den venlighed.

Sådan oplever jeg det.

Kære hr. betjent

Og lige til sidst:

Hvis du læser dette, kære hr. betjent, eller hvis du hører om det:

Så vil jeg bare sige dig så mange tak for din venlighed og forståelse. Fordi du, udover din autoritet som håndhæver af loven, havde de to gode egenskaber med dig. Det var det, der skulle til i denne situation.

Og ps: mit lille barnebarn kom sig. Og både hun og hendes bror har det tre et halvt år efter stadig rigtig godt.